

תפ"ח (ירושלים) 703-01-17 - מדינת ישראל נ' עאישה אפגאני

תפ"ח (ירושלים) 703-01-17 - מדינת ישראל נ' עאישה אפגאני מחוזי ירושלים

תפ"ח (ירושלים) 703-01-17

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד

עאישה אפגאני (עצירה)

על-ידי ב"כ עו"ד מחמוד רבאח

בית המשפט המחוזי בירושלים

[18.02.2019]

לפני כב' השופטים: י' נועם - סגן נשיא, ר' פרידמן-פלדמן וא' אברבנאל

גזר-דין

סגן-הנשיא י' נועם:

1. בהכרעת-דין מיום 20.12.18, שניתנה לאחר שמיעת ראיות, הורשעה הנאשמת, ברוב דעות, בעבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח - לפי סעיף 1305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בשילוב סעיף 37(א)(1) לחוק המאבק בטרור, התשע"ו-2016; ובעבירת החזקת סכין - לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.
על-פי הכרעת-הדין המרשיעה, בסמוך ליום 20.12.16 גמלה בלבה של הנאשמת החלטה להרוג חיילי צה"ל בדקירת סכין ולהפוך ל"שהידה". כדי להוציא לפועל את תוכניתה, השחיזה הנאשמת סכין מטבח שאורך להבה 16 ס"מ (להלן - הסכין). ביום 24.12.16 הגיעה הנאשמת לשער שכם בירושלים, כשהיא מצוידת בסכין בתוך תיקה. היא הלכה לכיוון צומת "ההוספיס" ברחוב הגיא בעיר העתיקה בירושלים (להלן - הצומת), במטרה להרוג שוטר או חייל בצומת, כתגמול על אירוע שהתרחש במקום מספר ימים קודם לכן. בהגיעה לצומת, הבחינה הנאשמת בשני שוטרי מג"ב, דור צבח ויצהר צנעני, שעמדו מאחורי מחסום משטרה מברזל; והתקרבה אליהם כשהיא אוחזת בתיקה שאותו הצמידה לגופה. כאשר עמדה במרחק של כמטר וחצי עד שני מטרים מהם, שלפה את הסכין מתיקה במטרה לדקור אותם ולגרום למותם. תכניתה סוכלה, בשל תגובתם המהירה של השוטרים, אשר קפצו לאחור, כיוונו לעברה את נשקיהם והורו לה להשליך את הסכין. נסיבות ביצוע המעשים פורטו בהרחבה בהכרעת-הדין, ואין צורך לחזור עליהן.

2. בהכרעת-הדין נקבעו ממצאים בעניין הרקע הנפשי של הנאשמת. לנאשמת היו בעיות אישיות ונפשיות; וניתן לצאת מן ההנחה שהיא סבלה עובר לאירועים ממצוקה נפשית ואף מדיכאון. מעדותו של הפסיכיאטר מטעם ההגנה, ד"ר כנאענה, עולה כי לנאשמת הפרעה עמוקה בקשרים בינאישיים, חוסר יציבות רגשית ונסיגות במצבי רוח. העד העריך, כי קיים חשד סביר לאבחנה מבדלת בין הפרעה אישיות לא יציבה רגשית-גבולית, לבין הפרעה סכיזופרנית; והתקשה לקבוע אבחנה מדויקת בעניינה של הנאשמת. מכל מקום, לא הייתה מחלוקת שלנאשמת לא היו מחשבות פסיכוטיות. כעולה מעדותו של ד"ר כנאענה, שהסתמך בין-השאר, על עדויות בני המשפחה, מעשיה של הנאשמת נבעו ממשבר דיכאוני, עם תחושות של ייאוש וכן מחשבות יחס כלפי בני משפחתה (ותפיסתה אותם כעוינים אותה). המומחה אף ציין, כי קיימת סבירות שעל-רקע המצוקה הנפשית עלו אצל הנאשמת מחשבות ורצון להגיע לסיטואציה של התאבדות שתבוצע באמצעות אחרים, ותראה כמקובלת מבחינה דתית וחברתית. על-רקע מצבה הנפשי האמור, נקבע בהכרעת-הדין, כי ניתן לצאת מן ההנחה שהתנהלות הנאשמת עובר לאירוע ובמהלך האירוע, עת ניסתה לדקור את השוטרים למוות, נבעו גם מרצון ל"התאבד" באמצעות ירי של שוטרים לעברה, זאת על-רקע משבר נפשי.
3. באת-כוח המאשימה התייחסה בטיעוניה לעונש לערכים המוגנים שביסוד עבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח; לביצוע העבירה כחלק מגל הטרור, שבו נוטלים חלק גם מפגעים בודדים, אשר פוקד את המדינה מאז שנת 2015 וגבה מחיר דמים; לנסיבות ביצוע העבירה - תכנון מוקדם, הצטיידות מראש בסכין ארוכת להב משוננת וחדה, נסיעה לעיר העתיקה בירושלים לזירה הקונקרטיט שנבחרה לביצוע המעשה, ושליפת הסכין. היא הדגישה, כי הנאשמת ביקשה לבצע פיגוע דקירה קטלני מתוך מניע לאומני-אידיאולוגי, וכי תכניתה לא יצאה אל הפועל רק בשל תגובתם המהירה של השוטרים - קפיצתם לאחור ודריכת הנשק. ב"כ המאשימה אף הפנתה למדיניות הענישה הנוהגת; וגורסת, כי מתחם הענישה ההולם נע בין 14 שנות מאסר לבין 18 שנות מאסר. בכל הנוגע לעונש המתאים הדגישה ב"כ המאשימה, כי גם אם בוצעה העבירה על-רקע של מצוקה נפשית, דיכאון או תחושה של ייאוש, ואף אם רצתה הנאשמת למות כ"שהידה" הרי שאין מדובר בנסיבות שאמורות להביא להקלה בעונש, בפרט כאשר רבים המקרים שבהם פיגועי טרור של מפגעים בודדים, מבוצעים על-רקע מצוקות אישיות או משברים נפשיים. על-כן ביקשה ב"כ המאשימה למקם את הנאשמת במרכז מתחם הענישה, ועתרה להטלת מאסר לתקופה של 15 שנים, בצד מאסר על-תנאי, קנס ופיצוי לשני השוטרים.
4. ב"כ הנאשם ציין בפתח טיעונו, כי מלאכת הטיעונים לעונש מעוררת קשיים, לנוכח גרסתה של הנאשמת שלפיה לא ביקשה לפגוע במי מהשוטרים, והעובדה שהורשעה בדעת רוב. בתחילת טיעונו, ביקש כי ייקבעו ממצאים על-יסוד ראיות שהפנה אליהן, כמו סרט מצלמת האבטחה ועדויות השוטרים; ואולם, הוא נתבקש על-ידי בית-המשפט להשמיע טיעונו בזיקה לממצאי הכרעת-הדין המרשיעה. בהמשך, הדגיש הסנגור, כי גם על-פי הכרעת-הדין, לא הפגינה הנאשמת נחישות בניסיונה לדקור את השוטרים. באשר למדיניות הענישה, הפנה הסנגור לשני פסקי-דין שבהם, בגין עבירות של ניסיון לרצח, הוטלו עונשים של 11 ו-12 שנות מאסר בנסיבות חמורות מאלה הנדונות לפנינו (ובין השאר - ע"פ 3250/17 פינטו נ' מדינת ישראל (14.10.18); וע"פ 3065/15 חסין נ' מדינת ישראל (26.6.16)); ועל-כן גרס, כי מתחם הענישה אמור להיות נמוך במידה משמעותית מזה שהוצג על-ידי המאשימה, מבלי שהתייחס למתחם ספציפי. בכל הנוגע לעונש המתאים - ביקש הסנגור להתחשב במצבה הנפשי של הנאשמת, כעולה מעדויות הוריה ומעדות המומחה מטעם ההגנה; וסבר, כי העונש הראוי במקרה דנן אמור להיות מחצית מהעונש בעניינו של פינטו (לעיל), קרי - כחמש שנות מאסר.
5. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית-המשפט לקבוע בגזר-הדין את מתחם העונש ההולם, זאת לאור העיקרון המנחה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת; ובהמשך - לגזור את העונש המתאים לנאשמת במסגרת מתחם הענישה ההולם, תוך התייחסות לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, זאת אגב אפשרות לסטות מהמתחם בנסיבות חריגות שצוינו בחוק.

6. כאמור, בענייננו, הורשעה הנאשמת בעבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין בנסיבות המפורטות בסעיף 37(א) לחוק המאבק בטרור. החוק, שנחקק כאמור בשנת 2016, מורה על החמרה בענישה בשל עבירה שהיא "מעשה טרור" וקובע, כי העובר עבירה שהיא מעשה טרור, דינו - כפל העונש הקבוע לאותה עבירה, אך לא יותר מ-25 שנים.

כפי שצוין בהכרעת-הדין, המונח "מעשה טרור", על-פי הגדרתו בחוק המאבק בטרור, כולל בין-השאר: מעשה שנעשה מתוך מניע מדיני, דתי, לאומני או אידיאולוגי; מעשה שנעשה מתוך מטרה לעורר פחד ובהלה בציבור; או מעשה שיש בו סיכון ממשי לאחד מאלה: פגיעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו, פגיעה חמורה בבטיחות הציבור או בבריאותו, פגיעה חמורה ברכוש או בתשתיות, ועוד. בענייננו, נקבע בהכרעת-הדין, כי הנאשמת ניסתה לגרום למותם של מי מהשוטרים מתוך מניע לאומני או אידיאולוגי, במטרה לעורר פחד בציבור, וכי היה במעשיה משום סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגופם של השוטרים.

על מטרת התיקון החקיקתי, המחמיר בעונש כל אימת שמדובר בעבירה שהיא מעשה טרור, בין אם מדובר בפעילות מטעם ארגון טרור, ובין אם מדובר בפעילות של מפגע בודד, ניתן ללמוד, בין-השאר, מדברי ההסבר להצעת חוק המאבק בטרור, התשע"ה-2015: "מטרת החוק המוצע לתת בידי רשויות המדינה כלים מתאימים בתחום המשפט הפלילי והציבורי, לשם התמודדות עם איומי הטרור שבפניהם ניצבת מדינת ישראל, וזאת בשל ייחודה של תופעת פשיעה זו, הבא לידי ביטוי בעוצמת הפגיעה שלה מחד-גיסא, ובקושי להיאבק בה בשל היקפה ומורכבותה מאידך-גיסא. עוצמת הפגיעה של הטרור באה לידי ביטוי בכך שמלבד הפגיעה הישירה שהוא מסב לחיי אדם ולשלמות הגוף, יוצר הטרור אפקט פסיכולוגי של פחד ותחושת איום בקרב הציבור כולו ומערער את שגרת חייו של הציבור לאורך זמן".

משכך, לעבירה שבה הורשעה הנאשמת, בעניין הניסיון לגרום למותם של השוטרים, שני יסודות מהותיים, הנובעים משני מקורות סטטוטוריים: היסוד הראשון והעיקרי הוא העבירה של ניסיון הרצח, לפי חוק העונשין; והיסוד השני הוא הרכיב הנסיבתי המחמיר של מעשה טרור, בהתאם לחוק המאבק בטרור. בהתאמה, אף הערכים החברתיים המוגנים בעבירה זו הם כפולים: בראש ובראשונה - הערכים של חיי אדם, שלמות הגוף וקדושת החיים, המוגנים בעבירת ניסיון הרצח; ובצד הערכים של ביטחון המדינה, שלום הציבור ושמירה על שגרת חייו, הבאים לידי ביטוי ברכיב הנסיבתי המחמיר של מעשה טרור (תפ"ח (מרכז-לוד) 52132-08-17 מדינת ישראל נ' אסמעיל אבו עארם (19.6.18)).

כאמור, המחוקק הכפיל את העונש בעבירות טרור, לפי חוק המאבק בטרור, והגדיל באופן מידתי את רף הענישה עד ל-25 שנות מאסר. לפיכך, בעבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח, שבוצעה על-ידי הנאשמת, לעונש המרבי של עבירת ניסיון לרצח שעומד על 20 שנות מאסר, נוספו חמש שנים, והוא עומד, אפוא, על 25 שנות מאסר. מטעם זה, מתחם הענישה אמור לעלות באופן יחסי, וכך אף רמת הענישה הקונקרטית, זאת בין-השאר כדי לקדם את מטרות החוק - של המאבק בטרור, מניעתו וסיכולו (ראו: תפ"ח (מרכז-לוד) 25132-08-17 לעיל).

7. באשר לחומרת העבירות של ניסיון לרצח אגב פיגוע טרור, כבר ציין בית-משפט זה, לא אחת, בשורה של גזרי-דין, כי על העונש בגין עבירות של ניסיון לרצח - ככלל, וניסיון לרצח אגב פיגוע טרור - בפרט, ליתן ביטוי הולם לערכים המוגנים של שלמות הגוף וקדושת החיים, של כלל הציבור - אזרחים וגורמי אכיפת החוק, שהמפגעים מבקשים לפגוע בהם בפיגועי טרור קטלניים, כמו "פיגועי דקירה", כפי שאירע במקרה שלפנינו, או פיגועים באמצעים אחרים, כמו פיגועי ירי או דריסה. באירוע זה, כמו בפיגועי טרור נוספים, בוצעה העבירה על-רקע לאומני; כאשר הנאשמת ביקשה להפוך ל"שהידה". בהקשר זה של ביצוע העבירות על-רקע לאומני-אידיאולוגי, מתוך מטרה של המבצע להפוך ל"שהיד", אין אלא להפנות פעם נוספת לדברים שהושמעו בגזרי-דין אחרים שניתנו בבית-משפט זה, בנסיבות דומות. האידיאולוגיה של כמיהה להפוך ל"שהיד", אגב ביצוע רצח של אחרים - אשר הופכת את המוות למטרה, ואת הרוצח ל"קדוש" ולדמות מוערכת - היא אידיאולוגיה רצחנית המופצת ברבים, כרעל וכארס, במערכות מגוונות של הסתה פרועה; ומאומצת לכלל מימוש, הן על-ידי קנאים קיצוניים לדרך אידיאולוגית זו, והן על-ידי גורמים אחרים שקל לפתותם, כמו - ילדים, צעירים ומי שנתונים במצוקות שונות, לרבות מצוקות נפשיות, וייתכן שהנאשמת נכללת ביניהם.
8. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות, הרי שחומרתן רבה וניכרת. כאמור, הנאשמת החליטה לדקור למוות שוטרים וחילים, על-רקע לאומני-אידיאולוגי. היא תכננה את מעשיה מראש, אגב הצטיידות בסכין ארוכת להב חדה ומשוונת, והשחזת להבה; עשתה דרכה מביתה לעיר העתיקה בירושלים לשם הוצאת התכנית אל הפועל, כשהיא מסתירה את הסכין בתיקה; בחרה זירה קונקרטי לביצוע פיגוע דקירה קטלני, שם נורה למוות כשבוע לפני כן מפגע צעיר במהלך סיכול פיגוע; והתקרבה לעבר השוטרים תוך שלפת הסכין מהתיק בעת שהייתה במרחק של כמטר וחצי עד שני מטרים מהם, מתוך כוונה לדקור אותם בחזה ולגרור למותם. תכניתה הקטלנית סוכלה כתוצאה מתושייתם של שני השוטרים ותגובתם המהירה והמקצועית, אשר קפצו לאחור וכיוונו אליה את כלי נשקם, ברגע שבו הבחינו בהוצאת הסכין מהתיק. כתוצאה מהתגובה האינסטינקטיבית האמורה של השוטרים, חדלה הנאשמת מלהמשיך לבצע את המזימה הקטלנית. בשלב זה שבו כיוונו אליה השוטרים את הנשק וקפצו לאחור, כאשר גדר הברזל בתווך ביניהם, לא הפגינה הנאשמת נחישות בהמשך ביצוע התכנית הקטלנית, לא הניפה את הסכין לעברם ולא ניסתה להתקדם לעברם; ובתגובה לקריאות השוטרים, פסעה לאחור והניחה את הסכין על הארץ.
9. בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת, ניתן להפנות לשורה של גזרי-דין שניתנו בבית-משפט זה, בתיקים שבהם הורשעו נאשמים בעבירות של ניסיון לרצח במהלך פיגועי טרור על-רקע לאומני באזור ירושלים, בצד עבירות נילוות, בגל הפיגועים שהחל בשנת 2015; ועמדנו על הדברים בפ"ח (י-ם) 23026-10-16 מדינת ישראל נ' איימן כורד (6.9.18). כל גזרי הדין ניתנו בגין הרשעה בעבירת ניסיון לרצח, עם או בלי עבירות נילוות, זאת טרם חקיקת חוק המאבק בטרור, שהחמיר כאמור את הענישה בגין עבירות טרור.
- בתפ"ח (י-ם) 23250-12-15 מדינת ישראל נ' פלונית (23.11.16), נגזר דינה של קטינה שהורשעה על-פי הודאתה בעבירת ניסיון לרצח באמצעות דקירה בשוק מחנה יהודה. הקטינה, אשר הייתה כבת 17 בעת ביצוע המעשה, נידונה למאסר בפועל לתקופה של שלוש-עשרה שנים וחצי בגין עבירה אחת של ניסיון לרצח, שבמהלכה דקרה שותפתה לעבירה את נפגע העבירה וגרמה לו לפציעה קלה.

בתפ"ח (י-ם) 63622-10-15 מדינת ישראל נ' סובחי אבו חליפה (15.11.16) נגזר דינו של צעיר כבן 19 שנים ל-18 שנות מאסר בפועל, זאת בהסכמת הצדדים במסגרת הסדר טיעון, בגין הרשעה בעבירת ניסיון לרצח בפיגוע טרור באזור צומת "הגבעה הצרפתית", עת דקר אזרח בצווארו, ובעבירת גרימת חבלה חמורה, עת פגע בעובר אורח שניסה לסייע לנדקר ולהדוף את הנאשם.

בתפ"ח (י-ם) 36026-12-15 מדינת ישראל נ' מקדאד אלחיה (9.11.16) נידון נאשם, אשר הורשע בעבירה של ניסיון לרצח אגב פציעתו של נפגע העבירה באמצעות סכין, בפיגוע טרור באזור רמת בית-שמש, לעונש מוסכם של מאסר בפועל למשך שש-עשרה שנים וחצי.

בתפ"ח (י-ם) 57312-05-16 מדינת ישראל נ' מוחמד בדר (30.11.16) הושת על נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירות של ניסיון רצח, החזקת סכין ושהייה בישראל שלא כדין, עונש מוסכם של מאסר בפועל לתקופה של 16 שנים. באותו מקרה נכנס הנאשם לישראל כדי לבצע פיגוע דקירה כלפי יהודי, במטרה להורגו, בשעה שהבחין במתלונן ברחוב הנביאים בירושלים שלף סכין והניפה לעבר פלג גופו העליון. אגב מאבק עם המתלונן שניסה להדפו, דקר הנאשם את המתלונן בכתפו וניסה להמשיך לדקור אותו.

בתפ"ח (י-ם) 33478-01-16 מדינת ישראל נ' סעיד קומבוז (26.10.16) הוטל על נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירת ניסיון רצח, עת דקר חייל בגבו בפיגוע טרור ליד "גשר המיתרים" בירושלים, למאסר בפועל לתקופה של 17 שנים. ערעור שהגיש הנאשם לבית-המשפט העליון נדחה (ע"פ 9552/16 סעיד קומבוז נ' מדינת ישראל (22.1.18)).

בתפ"ח (י-ם) 30359-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני (5.6.16) נגזר דינו של קטין כבן 17, אשר הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של ניסיון רצח שבוצע בכיכר צה"ל, אשר במהלכה דקר עובר אורח ופצע אותו, וכן הורשע בעבירות נוספות על-פי הודאתו. הקטין נידון לתקופת מאסר כוללת של 18 שנים. ערעור שהגיש הנאשם לבית-המשפט העליון נדחה (ע"פ 4742/16 פלוני נ' מדינת ישראל (28.2.18)).

בתפ"ח (י-ם) 21076-02-16 מדינת ישראל נ' פלוני (7.11.16) נגזר דינם של שני קטינים, האחד כבן 14 והשני כבן 17, אשר הורשעו על-פי הודאתם בשתי עבירות של ניסיון לרצח, זאת במהלך פיגוע טרור באזור שער שכם, שבמהלכו נדקר במתנו אחד מקורבנות העבירה, ואילו השני חמק מפגיעת הסכין. כל אחד מהנאשמים נידון למאסר בפועל לתקופה של 11 שנים. ערעור שהגישו הנאשמים לבית-המשפט העליון נדחה (ע"פ 9726/16 פלוני נ' מדינת ישראל (7.3.18)).

בתפ"ח (י-ם) 12970-11-15 מדינת ישראל נ' בהאא עויסאת (23.10.17), הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של ניסיון לרצח ובעבירת החזקת סכין. באותו מקרה הגיע הנאשם לשכונת "נוף ציון" בירושלים, והמתין ב"מארב" להזדמנות שבה יאתר אדם, יהודי או שוטר, וידקור אותו למוות, כאשר הוא מסתיר סכין בשרוול חולצתו. כאשר התקרב לעברו צוות שוטרים ודרש ממנו להרים את ידיו, החל הנאשם להרים את היד שבשרוולה היה הסכין, מתוך מטרה לשלוף את הסכין ולדקור את השוטרים; אך השוטרים קפצו עליו ועצרו אותו בטרם אחז את הסכין בידו. הנאשם באותו הליך נידון ל-16 שנות מאסר בפועל בצד מאסר על-תנאי. נסיבות גזר-הדין בעניין עויסאת דומות למקרה שלפנינו, שכן ניסיון הרצח באותו מקרה סוכל עוד בטרם הניף הנאשם את ידו לעבר השוטרים, וגם באותו הליך נגזר הדין לאחר שמיעת ראיות.

בע"פ 10025/16 פלוני נ' מדינת ישראל (10.8.17) נדון עניינו של קטין שהיה כבן 13 בעת האירועים. הקטין הורשע בשתי עבירות של ניסיון רצח ובעבירת החזקת סכין שבוצעו במהלך פיגוע טרור ביום 12.10.15 בשכונת פסגת זאב בירושלים. במהלך הפיגוע נפצעו עובר אורח בגיר וכן קטין כבן 13. הדקירות בוצעו בפועל על-ידי שותפו של הקטין, אשר נהרג מאש כוחות הביטחון במהלך סיכול המשך המסע הקטלני של הקטין ושותפו. בגזר-הדין בערכאה הדיונית בתפ"ח 63571-10-15 מדינת ישראל נ' פלוני (7.11.16) נידון הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 12 שנים. בית-המשפט העליון הקל בעונשו של הנאשם והעמיד את רכיב המאסר בפועל על תשע שנים וחצי, זאת - הן לנוכח העובדה שבאירוע השני חלקו של הנאשם היה משני לעומת חלקו של שותפו; והן בהתחשב ב"גילו הצעיר ביותר של המערער ובתהליך השיקום שהוא שותף לו ולחווה הדעת שהוגשו בעניינו" על-ידי שירות המבחן. בצד זאת הוסיף וציין בית-המשפט העליון (כב' השופט ד' מינץ): "בעניינו, חומרה רבה ניבטת ממעשי המערער, אשר כללו רקימת תכנית של יציאה למסע טרור לשם פגיעה ביהודים באשר הם יהודים, וסופו של יום גם ביצועה בפועל. העונש שנגזר על המערער, הכולל 12 שנות מאסר בפועל, אינו חורג מרמת הענישה המקובלת בדרך כלל בעבירות דומות. אוסיף כי גם לו היה המערער מורשע בעבירות של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ולא בעבירות של ניסיון לרצח, ספק בעיני כי בנסיבות ביצוע העבירות אם היה מקום להקל בעונשו, וודאי לא באופן משמעותי".

עוד ניתן להפנות לפסק-הדין בע"פ 10111/16 טארק יחיא נ' מדינת ישראל (15.2.18), שבגדרו אישר בית-המשפט העליון עונש מאסר בפועל של שבע-עשרה שנים וחצי, שהושת על מפגע בן 20 בגין ניסיון לרצח חייל בעפולה, עת דקר את החייל בבטנו, ולאחר מכן - פעמיים נוספות - בחזהו. בית-המשפט העליון ציין, בין-השאר, כי ניסיון לרצח על-רקע אידיאולוגי "פוגע לא רק בקורבן אלא אף באושיות הדמוקרטית. הוא מעלה את שנאת החינם בחברה לרף חדש - מהמסד עד הטפחות... חברה חייבת להגן על עצמה ממעשים כאלה. כוונת העברין האידאולוגי האלים ששואף לתוצאה קטלנית אינה מכוונת כלפי היחיד אלא כלפי הקבוצה שהקורבן הבודד נושא בעול" (בפסקה 3 לפסק-הדין).

בתפ"ח (מרכז-לוד) 52132-08-17 בעניין אבו עראם (לעיל), נקבע לראשונה מתחם ענישה בעבירת מעשה טרור של ניסיון רצח. באותו מקרה נכנס הנאשם לישראל לשם רצח של יהודי, רק בשל היותו יהודי-ישראלי, ולאחר שהבחין בנפגע העבירה - התנפל עליו, דקר אותו בסכין דקירות רבות וקשות בפלג גופו העליון; וכאשר הסכין נשברה ונשמטה מידיו של הנאשם בעקבות מאבקו של הנפגע בנאשם, ריסס הנאשם את פניו של הקורבן בגז פלפל. בדעת רוב, נקבע מתחם ענישה הנע בין 18 שנים לבין 25 שנים; ודינו של הנאשם - צעיר ללא עבר פלילי אשר הודה בביצוע העבירה - נגזר למאסר לתקופה של 22 שנים וששה חודשים, בצד מאסר על-תנאי ופיצוי נפגע העבירה. דעת המיעוט סברה, כי מתחם הענישה נע בין 20 שנות מאסר לבין 24 שנות מאסר, וכי לנוכח הפגיעה האנושה בנפגע, יש להטיל עונש בקרבת המאסר המרבי. 10. לאור הערכים המוגנים העומדים ביסוד עבירת מעשה טרור של ניסיון לרצח, נסיבות ביצוע העבירה שתוארו לעיל, מדיניות הענישה בתקופה שקדמה לחקיקת חוק המאבק בטרור, והשינוי החקיקתי שיש בו כדי להביא להחמרה מסוימת בענישה - סבורים אנו, כי מתחם הענישה ההולם בגין העבירה הנדונה הוא מאסר בפועל ממושך, הנע בין 14 שנים לבין 19 שנים, זאת בצד מאסר על-תנאי.

11. באשר לעונש המתאים בתוך מתחם הענישה ההולם, הרי שכפי שכבר נפסק לא אחת, בעבירות של ניסיון לרצח בפיגועי טרור, ובפרט על-רקע גל הטרור שהחל בשנת 2015, משקלן של הנסיבות האישיות הן שולי יחסית, ויש ליתן בכורה לשיקולי הגמול, ההגנה על ביטחון הציבור וההרתעה. עם זאת, בהתחשב בנסיבותיה האישיות של הנאשמת, כפי שתוארו בעדויות בני משפחתה ובחוות-הדעת של המומחה מטעם ההגנה, ובכלל זה הבעיות הנפשיות שמהן סבלה, לרבות הדיכאון בסמוך לאירוע, כמו-גם בעמדתה של המאשימה שעתרה להטלת 15 שנות מאסר, יעמוד העונש המתאים בקרבת הרף התחתון של המתחם, אם כי לא ברף התחתון עצמו. למותר לציין, כי לא עומד לנאשמת שיקול לקולא של הודאה באשמה, שכן זו בחרה, וזו זכותה, לנהל הליכים.

12. על-יסוד האמור לעיל, ובהתחשב במכלול שיקולי הענישה האמורים, אנו גוזרים את דינה של הנאשמת כדלהלן:

א. למאסר בפועל לתקופה של 15 שנים, מיום מעצרה - 24.12.16.

ב. למאסר על-תנאי של שנתיים וחצי, שלא תעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורה מהמאסר עבירת ניסיון רצח או עבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה.

ג. לששה חודשי מאסר על-תנאי, שלא תעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורה מהכלא, עבירת החזקת סכין, או עבירת אלימות שתסב לאדם חבלה של ממש.

זכות ערעור לבית-המשפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ג באדר א' התשע"ט, 18 בפברואר 2019, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמת, הנאשמת ומתורגמן בית המשפט.